

Noah

– Noah, får jag prata med dig några minuter? frågar Johanna.

Alla är på väg ut ur klassrummet och Noah har redan tagit sin ryggsäck och börjat sicksacka sig fram mellan bänkarna. Han hejdar sig och tittar otåligt på sin mentor. I ögonvrån ser han hur Shamun också stannar upp.

– Vi har ju slutat, säger Noah. Jag och Shamun ska göra en grej.

– Den grejen kan säkert vänta en liten stund, säger Johanna med den där rösten som visar att hennes fråga egentligen inte alls var någon fråga.

Noah kastar en hastig blick på Shamun, som nickar och går vidare ut ur klassrummet. Shamun fattar alltid, så som bara en riktig kompis gör.

Ryggsäcken landar på Johannas bord med en demonstrativ

duns. Det blev hårdare än Noah tänkt, men han är så trött på det här. Vad vill hon den här gången? Han har gått i skolan *en* enda dag. Hur mycket fel kan han ha hunnit göra?

– Vad är det?

Johanna ser på honom medan de sista eleverna försvinner ut i korridoren. Sen går hon fram och stänger dörren. Noah flyttar otåligt kroppsvikten från den ena foten till den andra. Kan det ha hänt något i skolan som han har missat? Så där som i våras när någon tände eld på femmornas papperskorgar och alla genast trodde att det var Noah?

– Sitt, säger Johanna och pekar på stolen vid bänken mitt emot hennes bord.

Noah tar stöd med halva rumpan på bänkskivan. Johanna verkar låta sig nöja med det och sätter sig själv likadant.

– Vad du har vuxit under sommaren, säger hon. Du är ju lika lång som jag.

Noah säger inget. Han väntar på hennes verkliga ärende. Johanna harklar sig lite. Kanske fattar hon att hon ska lämna skitsnacket och komma till saken. Hon är inte dum. Hon är till och med rätt okej. Inte för att Noah någonsin skulle säga det till någon, men ändå; hon är faktiskt rätt okej.

– Jag tänkte att vi skulle mota Olle i grind den här terminen, säger hon.

Noah kisar lite mot henne. Vad snackar hon om?

– Va? säger han. Vilken jävla Olle?

Johanna ler.

– Har du inte hört det uttrycket? frågar Johanna. ”Att mota Olle i grind” betyder att man stoppar något innan det händer. Att förebygga dåliga saker, alltså.

Noah tittar mot klassrumsdörren. Hur lång tid kommer den här Olle-grejen att ta, tro? Han och Shamun skulle ju dra ner på stan och kolla om drönaren de såg i torsdags fortfarande är på rea. Men Shamun väntar säkert. Han väntar alltid.

– Noah? säger Johanna. Hur har ni det där hemma nu? Hur mår ni?

Noah vrider på sig. Igen? Seriöst? Har hon fortfarande inte fattat att ingenting någonsin kommer att ändras? Det har gått fyra år! För att vara lärare lär hon sig himla långsamt.

Visst, det fanns en tid alldeles i början då Noah inte fattade själv heller. I flera månader, kanske till och med ett år, gick han omkring och trodde att det faktiskt skulle kunna bli som förut. Att dörren skulle öppnas, mamma kliva in och pappa sluta vara den lilla bleka loser han blev när hon stack. Men det var ju länge sen, när Noah bara var en barnunge. Han har lärt sig vara arg nu. Det är mycket bättre än att vara ledsen.

– Alltså, kan du säga vad du vill någon gång? frågar han otåligt.

– Absolut, säger Johanna. Jag vill att du och din pappa ska komma på ett extra utvecklingssamtal. Helst redan den här veckan, om det funkar för er.

Noah stirrar på henne. Extra utvecklingssamtal? Vad är det för fucking pissgrej hon har kommit på?

– Men jag har inte gjort något! säger han.

– Nej, precis, säger Johanna lugnt. Det var det jag menade med att ”mota Olle i grind”. Att vi ska prata redan nu om hur vi kan undvika att det händer en massa dumma saker den här terminen. Jag vet att du har haft det jobbigt, men vi kan inte låta det gå ut över dina skolkamrater längre. Du är ju en hygglig kille egentligen, Noah. Så därför kanske vi kan komma på ett sätt att förebygga nya problem? Du, jag och din pappa tillsammans.

– *Vi* kan väl snacka, säger Noah. Bara du och jag? Pappa har väl inte med det att göra?

– Fast det tror jag att han har, säger Johanna.

Det känns som om det kryper tusen heta myror längs med ryggraden och upp i hårbotten. Noah biter ihop tänderna för att inte tappa kontrollen. Johanna fattar ju ingenting! Om det är något som verkligen kan ge Noah lust att klå upp alla töntar och sätta eld på varenda papperskorg i hela skolan, så är det att se pappa sitta mitt emot Johanna, lite hopsjunken i sin fula, bruna gubbjacka och med det nervösa leendet klistrat i ansiktet. Noah får metallsmak i munnen bara han tänker på det.

– Alltså, jag ska verkligen ta det lugnt, säger han. Verkligen. Det ska inte hända någonting alls. Jag ska vara supersnäll mot alla hela året.

Johanna nickar och lägger en varm hand på hans axel.

– Jag vet att du vill det, säger hon. Men du har ju lovat det många gånger och ... hur har det gått, tycker du?

Handen gör ont. Den liksom bränner genom tyget och det blir tungt i bröstkorgen, nästan som om han skulle börja lipa. Noah reser sig snabbt. Myrorna är på insidan nu. Tusen små tassar som kryper med stickiga små steg och får honom att vilja skrika åt Johanna att hon ska sluta tafs och sluta lägga sig i och helst sluta finnas. Men om han ska få stopp på hennes idiotiska idéer om extra utvecklingssamtal, måste han behålla kontrollen. Vara lugn som en idisslande gammal kossa som orkar mala sin halv-ruttna mat i timmar. Noah drar in luft.

– Jag är ju äldre nu, säger han och hivar upp rygg-säcken på axeln igen. Det är en jävla skillnad, faktiskt. Att gå i sexan, menar jag. Det är lugnt. Det behövs inget samtal. Fast nu måste jag faktiskt sticka för Shamun och jag ska kolla på en grej och ...

– Noah?

Noah tittar mot dörren. Ska han aldrig komma härifrån?

– Pratar du med din pappa? frågar Johanna. Eller måste jag ringa honom själv?

– Nej! säger Noah. Nej, nej, du behöver inte ringa.

Han hinner inte riktigt tänka över lögnen, tar bara den

första han kommer på.

– Pappa är ... på någon konferens med jobbet några dagar, säger han. Men jag snackar med honom direkt när han kommer hem. Promise.

Johanna ser misstrogen ut och Noah inser plötsligt att han omedvetet snodde repliken rakt av från en Netflix-serie han kollade på igår. Tänk om Johanna också följer den?

– Konferens? säger hon. Men vem är hos dig då?

Noah sväljer. Fan, vad hon är nyfiken! Vad ska han säga nu? Killen i serien fick inte den frågan. Men han hade väl en morsa, förstås. En som inte stuckit med pappans arbetskamrat. Noah bläddrar i skallen. Vad vet Johanna om hans fastrar? Vet hon att den närmaste bor över fyrtio mil bort och att både hon och den andra är skittrötta på pappas elände vid det här laget? Nej, vem skulle ha talat om det?

– Evelina, säger han. Min faster, alltså. Hon är hos oss ibland när det behövs.

Johanna nickar fundersamt och Noah tar tillfället i akt, säger ett snabbt hejdå och slinker ut ur klassrummet.

Fuck, fuck, fuck. Han tar upp mobilen och skriver ”Konf Eve” i anteckningar så att han inte ska glömma vad han har sagt. Det blir alltid svårare än han tror att hålla reda på lögnerna, det vet han ju vid det här laget.

Shamun står mycket riktigt i korridoren och väntar. Det mörklockiga håret är lite rufsigt.

– Vad ville hon?

– Bitcha sig som vanligt, muttrar Noah. Det var något om någon Olle. Ska vi kolla drönaren, eller? Om priset är samma den här veckan också så kan vi nog greja det.

– Jag tror bara det var förra veckan, säger Shamun. Men vi kan gå dit.

Nere vid cykelställen håller flera i klassen på att låsa upp sina cyklar. Andra står bara och snackar. Ingen verkar ha bråttom hem idag.

Noah har fortfarande huvudet fullt av stickiga tankar. Varför ska Johanna envisas med att prata med pappa? Hon har träffat honom flera gånger, hon borde fatta att det inte hjälper ett skit. Inte ens den där dagen i vintras när Noah kastade isbollar från matsalsbyggnadens tak och en liten unge i trean blev så rädd att han rusade rakt på en vass kant och måste åka till sjukhuset och sy ihop ett jack i ansiktet. Pappa fick störta direkt från jobbet till skolan för ett samtal och Johanna malde på en lång stund om hur illa Noah burit sig åt, inte bara den dagen utan hela tiden, tydligen. Pappa satt kutryggig och nickade och suckade och kramade med ena handen om den andra handens fingrar, sådär som han alltid gör när han tycker något är obehagligt, men utöver det hände inget annat än att Noah fick lust att kasta en isboll i fejan på honom också.

Inte ens när de kom ut efter samtalet kunde pappa säga ifrån ordentligt. Hade det varit Shamuns föräldrar

så hade det blivit skärmförbud i minst en vecka, kanske två. Men pappa bara harklade sig lite och kikade osäkert på Noah under sin stripiga snedlugg.

– Du kan väl försöka hitta på snällare saker? sa han. Det måste väl finnas snällare saker som också är roliga att göra?

Noah svarade inte. Istället ökade han farten och gick med snabba steg i riktning mot pappas gamla, blå Volvo. Pappa fick halvspringa för att hänga med.

– Ska vi stanna vid Bella Donna och ta med varsin pizza hem? frågade han andfått medan han grävde i fickan efter bilnyckeln. Det vore väl gott nu när det blev lite sent idag?

Noah ruskar på sig för att bli av med minnet. Han önskar att han istället kunde minnas pappa som han var innan mamma stack. Då när pappa var rak i ryggen, glad och stark. Men minnet bleknar allt mer. Nu finns bara svagheten kvar, och Noah hatar svaghet.

Vid den bortre änden av cykelställen står stink-Sofi och den där nya tjejen som heter Agnes. Vera och några av de andra har bildat en halvcirkel kring Agnes och pratar med henne medan stink-Sofi står ett par steg ifrån

och väntar, med kutig rygg och blicken ner mot asfalten. Noah vill inte se henne, men bilden tränger in ändå och ilskan från samtalet med Johanna sätter fart på myrorna som än en gång strömmar över ryggen och hårbotten och fyller hela hjärnan. Stink-Sofi ber om det. Att stå så där och se värdelös ut är som att skrika det rakt ut: *Trampa på mig, mosa mig, oneshota mig!*

Noah går närmare.

– Har du pissat på dig, stinkis? frågar han. Det ser fan ut som om du har pissat på dig!

Shamun petar Noah i sidan med armbågen.

– Skit i henne nu, säger han. Vi sticker och kollar drönaren. De har en ganska fin på Elgiganten också, om priset har gått upp på den andra. Kom!

Noah är nära att följa Shamuns uppmaning. Han lik- som bromsar in och tänker släppa alltihop. Men precis då lyfter Sofi blicken mot honom och sen gör hon så där med händerna; griper med den ena handen om den andra handens fingrar, precis som pappa, och då går det inte att få stopp på det. Noah blir mörkröd av ilska inuti. Alltså, *what the fuck?!*

Sofi står som fastfrusen när Noah rusar fram, tar tag i axelremmen till väskan hon bär på och sliter den av henne.

– Nej, nej, snälla, inte den ..., mumlar hon entonigt. Jag fick den igår, den är ny, snälla ge tillbaka den, ta inte den.

Det hörs att orden bara kommer fast hon vet att det inte spelar någon roll, att hon redan har gett upp och inte ens tänker försöka på riktigt, och det gör Noah ännu argare. Han springer fram till trottoarkanten och låter väskan gunga ut mot gatan. Bilarna hinner oftast bromsa om man slänger ut något här, men man vet inte säkert, och just då svänger sopbilen runt hörnet och kommer dundrande i hög fart trots alla varningsskyltar om skola och barn. Noah siktar och svingar iväg Sofis väska. Han träffar perfekt framför det breda framhjulet som ögonblicket efter pressar ner väskan i asfalten så att det krasar.

– Neeej! skriker Sofi och rusar rakt in i det grå avgasmolnet efter sopbilen.

Hon rycker åt sig väskan och springer högljutt gråtande över till andra sidan med den.

Agnes tittar från den ena till den andra med uppspärade ögon innan hon skyndar efter.

– Noah, ditt klantarsel, stönar Vera. Hon hade säkert sin mobil i den där. Hoppas din pappa har semesterpengar kvar.

Shamun suckar och drar i ärmen på Noahs jacka.

– Kom nu innan det händer mer skit, säger han.

Noah står still några sekunder och tittar efter Sofi och Agnes. De går bortåt samtidigt som de verkar undersöka den tillplattade väskans innehåll. Den krypiga känslan har klingat av och Noah mår lite illa istället. Allt är pappas

fel. Och Johannas och den där Olles.

Vad var det nu de skulle göra? Just det, ja. Drönaren.

– Vad kostade drönaren du såg på Elgiganten då? frågar han.

– Typ sexhundra, tror jag, säger Shamun.

– Sexhundra? Men den kan ju inte vara lika bra?

– Inte lika stor, så klart. Men trehundra per pers är ju inte lika mycket pengar heller.

De går sida vid sida längs med vägen och det är skönt att lämna skolan och alla blickar bakom sig. Noah försöker få bort det krasande ljudet ur huvudet. Försöker att inte tänka på att det kanske var en ny Galaxy som gick i småbitar och istället hoppas att det var det där töntiga pennskrinet Sofi alltid har liggande på bänken. Pennor krasar väl också? Och det är i så fall ett mycket billigare kras.

– Vad ska du göra sen då? frågar Shamun.

– Vadå sen?

– När vi har kollat efter drönare? Ska du göra något särskilt eller ska vi dra hem till mig och spela något? Brorsan köpte flera begagnade spel till PS5:an. Typ nyutkomna som någon spelat igenom och sålt direkt. Eller så kan vi köra Forza.

Noah nickar. Allt som gör att han inte behöver gå hem till pappa på ett tag känns bra. Och att spela med Shamun är alltid kul.

– Visst, säger han.

Mobilen börjar surra redan vid sjutiden. Ibland ett kort surr, ibland flera långa. Noah stoppar ner den mellan soffkuddarna i vardagsrummet hemma hos Shamun men vibrationerna hörs ändå. Pappa kan vara otroligt envis, fast han är en mes.

Strax efter nio kommer Shamuns mamma in och påpekar att det är skola imorgon. Just då spelar Noah och Shamun *Human fall flat* och skrattar så att de knappt kan andas. Kanske tycker hon om att se dem skratta så där. I alla fall går hon ut igen och kommer inte tillbaka förrän halv tio. Då har hennes röst blivit strängare.

– Det är dags att sluta nu, säger hon. Ni får spela mer en annan dag.

Noah suckar och lägger ifrån sig handkontrollen på bordet.

– Väl bäst att dra hem nu då, säger han.

Han är öm i kinderna och så där varm inuti, som han bara kan bli efter en kväll hemma hos Shamun. Det enda som stör är mobilens envetna surrande.

– Ses imorgon, säger Shamun.

Noah fiskar upp mobilen ur soffan, tar sin ryggsäck

och går hemåt. Det är nästan helt mörkt fast det fortfarande borde vara sommar. Framme vid huset på Vassgatan knappar han in portkoden och går upp för de tre trapporna. Dörren till lägenheten är som vanligt olåst. Noah hoppas att pappa kanske har gett upp och gått och lagt sig.

Fast det har han förstås inte. Noah hinner bara halvvägs genom hallen innan pappa genskjuter honom från köket.

– Jag har försökt få tag på dig i flera timmar, säger han. Har du inte mobilen med dig?

Noah svarar inte på det, för han vet ju att pappa redan vet att han alltid har mobilen med sig och att han bara låter den surra.

– Om jag ringer så många gånger fattar du väl att det är viktigt? säger pappa. Kom ut i köket.

Det är något med rösten. En tydlighet som inte brukar finnas. Noah måste lyfta blicken och titta på honom. Pappa är blek och sammanbiten och han tittar tillbaka på Noah utan att vika undan.

Magen drar ihop sig till en konstig knut. Noah tänker att det kanske är hunger. Visserligen åt han ganska mycket köttgryta hemma hos Shamun, men ändå.

– Har vi någon leverpastej? frågar han.

– Det får vi prata om senare, säger pappa. Nu ska vi prata om Sofi i din klass. Om Sofi och hennes väska. Och allt hon hade i den.

Noah hejdar sig förvånad. Har stink-Sofi *skvallrat*? Allvarligt? Har lilla mesiga stink-Sofi, som aldrig någonsin vågar berätta någonting, talat om för sina föräldrar vem som haft sönder hennes nya väska?

– Det är första dagen på terminen, Noah! säger pappa. *Första* dagen! Och du tar den mobbade tjejens väska och slänger den framför en lastbil!

Noah frustar till. Inte för att han egentligen tycker det är roligt, han blir bara så förvånad. Sofi skvallrar aldrig! Den konstiga knuten i magen är kvar. Han kastar en blick på brödpaketet på bänken och går fram och öppnar kylskåpet.

– Hur var det med leverpastejen?

Pappa tar två snabba steg förbi honom och trycker igen kylskåpsdörren. Hårt. Noah blinkar häpet.

– Men vad fan ...?

– Jag var mobbad, säger pappa. Hela grundskolan var ett helvete och jag var trasig långt upp i vuxen ålder. Även när jag inte hade något med mobbarna att göra längre, så var jag trasig. De förstörde mitt liv, Noah, hör du det? Det var inte förrän jag träffade Cissi som jag blev en riktig människa. En som orkade stå rak, tro på mig själv och säga vad jag tyckte.

Noah tar stöd mot köksbänken. Pappa har aldrig berättat om någon mobbning. Aldrig ett enda ord. Det var förresten länge sen han över huvud taget sa så här många ord efter varandra om någonting alls.

– Det var ungar som *du*, Noah, fortsätter pappa. Killar och tjejer som du *förstörde mitt liv*. Och jag tänker inte stå och se på medan du gör så mot någon. Inte nu längre. Nu får det vara nog! Antingen skärper du till dig eller också ... får du helt enkelt flytta hem till Cissi och börja på ny kula på en annan skola. Det är inte offren som ska tvingas bort, det är mobbarna. Hör du mig?

Det känns som om det sitter något i halsen. Något avlångt, kallt men levande, som en taggig fisk. Noah harklar sig, men det går inte bort.

– Jag vill inte bo hos mamma, säger han. Jag vill inte flytta och byta skola. Du kan inte tvinga mig!

Pappa gnider sig i pannan med fingertopparna. Han har röda fläckar på kinderna och han gnider och gnider som om det skulle gå att sudda ut minnena från utsidan. Noah tänker på ljudet under det breda däcket. Krasandet.

– Var det Sofis mamma som ringde dig? frågar han.

Pappa skakar på huvudet.

– Nej, nej, det var någon jag inte kände. En pappa till en tjej som just börjat i klassen. Nu minns jag inte vad han sa att hon hette ... Kanske Agnes?

Noah nickar.

– Mm. Agnes. Öväntat cool, tydligen.

– Ja, säger pappa. Jag önskar att det hade funnits någon sådan när jag gick i skolan. Någon som vågade säga till.

Han lyfter blicken och fäster den på Noah.

– Så ... Vad ska vi göra åt det här nu då, tycker du?

Noah suckar.

– Tydligen ska vi snacka med Johanna i alla fall, säger han. Det är väl typ för sent för Olle, men vi ska säkert dit ändå.

Pappa får en rynka mellan ögonbrynen.

– Olle? Vilken Olle?

– Jag vet inte, säger Noah. Men han måste ha gjort något fett taskigt i alla fall, den snubben. Johanna får förklara. Och om Agnes pappa ringde till dig så har han säkert ringt till henne också. Och ... *shit!* Då vet hon att du inte är på konferens!

Noah sjunker ihop på en stol vid köksbordet. Han är plötsligt så matt att benen inte går att stå på.

– Jag fattar ingenting av det här med Olle och konferensen, säger pappa, men det får vi reda ut senare. Jag köpte faktiskt leverpastej, så vi kan ta en kvällsmacka, och medan vi äter ska du lyssna på mig när jag berättar om hur det var när jag gick i skolan. Jag vet att du också har haft en riktigt jobbig tid, Noah, men det ursäktar ingenting. Det är dags för både dig och mig att ta ansvar nu. Okej?

Noah biter sig i underläppen. ”Dags för både dig och mig” lät bra. Om pappa är så här när de ska prata med Johanna kommer det kanske att bli rätt okej.

– Berätta då, säger han.

Pappa plockar fram bröd, smör, mjölk och leverpastej.
Sen sätter han sig på stolen mitt emot.

– Så här var det, börjar han. ●